

չումին: Իրենց կեանքը մեղէ հեռու մնալու կրաւորական ջանքը չէ. անոնք Աստուծոյ կամքը կատարել կը փրկու-
ռեն:

Քրիստոնէական կեանքը աշ-
խարհէն փախուստ տալը չէ. անապա-
տի մը մէջ պահուրտելու համար, այլ
Աստուծոյ տուած քանգարները գործա-
ծելը եւ շահով իրեն դարձնելը:

Արքայութեան գաւակներուն
համար աղօթքը, ծովը եւ ողորմու-
թիւնը ոչ թէ հարկադրանք մըն են
վերէն, այլ անհրաժեշտութիւն մը՝
ներսէն, «որովհետեւ Աստուծոյ Ար-
քայութիւնը մեր մէջ է»: Դուկ. Ժէ.
21

Մարդոց հաւաքականութիւնը՝
ազգը, ինչպէս եւ անհատը իր կոչումը
ունի Աստուծմէ: Հայը պիտի չտոկար
իրեն քաժին ինկած չարչարաններուն,
եթէ չսիրէր Տէրը ու չսիրէր քարեկամը՝
իր անձին պէս: Քանգի Յիսուս կ'ըսէ.
«Դուք էք երկրի աղը: Եթէ աղը իր
համը կորսնցնէ, ինք ինչո՞վ պիտի
աղուի: Անկէ յետոյ քանի մը չի
գար, միայն թէ դուրս ձգուելու եւ
մարդոց ոտով կոխկոտուելու»: **Մտք. Ե 13**

Սիրելի հաւատացեալ ժողո-
վուրդ: Հարկ է որ արթննայ մեր ցեղը
եւ մաքաւորին նման դառնայ Տէրոջը:
Մտիկ ընենք Յիսուսին, որ կ'ըսէ.
«Դուք էք երկրի աղը ու աշխարհի
լոյս»: Քննենք մեր անձերը. անկե՞ղծ
ենք մեր երկնաւոր Հօրը հետ, թէ՞ մեր
նախնեաց հաւատով միայն կ'ուզենք
արդարանալ:

Տէրը շուտով պիտի գայ: Քանի
դեռ ուշ չէ, ըսենք. Տէր, ներէ ինձի,
մեղաւորիս եւ արդարացնելով արժա-
նացուր գոհութեամբ փառաւորել Հայ-
րը, Որդին եւ Սուրբ Հոգին այժմ եւ
միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից:
Ամէն:

Տ. ԶԱՔԱՐԻԱ ՔՀՆՅ. ՍԱՐԻԲԷԿԵԱՆ

ԱՌԱՄ

Մի անգամ Տիգրան Կրտսերը մտնում
է Արամազդ աստուծոյ մեհեանը, մի
բուռ ոսկի լցնում է տանարի
կենտրոնում դրուած հսկայ սափորի
մէջ, ապա մօտենում արեւելեան պատի
նեղին:

– Աստուծոյ պատգամախօսն իր տե-
ղում է,– հարցնում է արքայագըն:

– Այո՛,– լսում է պատասխանը:

– Դու տեսա՞ր, թէ ես ինչ նուիրեցի
հայոց ամենամեծ աստուծոյ տանարին:

– Ի հարկէ, տեսայ,– պատասխանում է
պատգամախօսը,– տասներկու ոսկե-
դրամ գցեցիր սափորի մէջ:

– Ճիշտ է, բայց ինչպէ՞ս իմացար, որ
իմ բռան մէջ տասներկու ոսկի կար:

– Կռահեցի դրամների գրնգոցից:

– Դու կարո՞ղ ես այդպիսի նշգրիտ
պատասխաններ տալ նաեւ իմ միւս
հարցումներին:

– Ի հարկէ:

– Արամազդ աստուածը մեղադրո՞ւմ է
ինձ թագաւոր դառնալու իմ փափաքի
համար:

– Լերան կատարը ելնողը պէտք է
ոտքը լանջերին դնի:

– Բայց մի՞թէ ես չեմ դնում:

– Դու հասել ես լանջի կէսին եւ հիմա
ուզում ես ուստիւնով ելնել կատարի
վրայ:

– Ի՞նչ է, նաւապարհը պիտի
շարունակէի համաչափ քայլերով:

– Այո՛:

– Համաչափութիւնն ինձ դուր չի
գալիս, ես նախընտրում եմ ուստիւնը:

– Բայց ուստիւնը կարող է մարդուն
անդունդ գցել եւ ոչ թէ կատար
հասցնել:

**Հայկ Խաչատրեան, Արքայապատում,
Երեւան 1996, էջ 63–64:**